

In memoriam Thijs Kramer (1938-2021)

Met een uitmuntende cijferlijst van het conservatorium op zak begon Thijs Kramer zijn muzikale loopbaan in Amsterdam. Als student was hij toen al regelmatig actief in o.a. de Mozes en Aaronkerk, de Duif en in de Willibrordus buiten de Veste. Toen laatstgenoemde imposante kerk van Pierre Cuypers gesloopt zou gaan worden, wilde hij ergens anders aan de slag.

In de Petrus namen we in die periode (1966) na 28 jaar afscheid van Hen Rijnbeek als organist-directeur. Het korte avontuur met diens opvolger veroorzaakte op het herenkoor behoorlijk wat onrust. Ook al omdat er van het

ooit florerende jongenskoor weinig meer overbleef. Dus was de komst van een nieuwe dirigent dringend gewenst.

Thijs solliciteerde en kreeg de vrije hand. Aan ideeën over het repertoire ontbrak het hem niet en het gemis van het jongenskoor loste hij adequaat op door een dameskoor op te richten. Hij speelde het klaar om de vieringen al na enkele repetities met een gemengd koor op te luisteren.

Op authentieke wijze repeteerde hij wekelijks dat het een lieve lust was. De vieringen dirigeerde hij vanaf de orgelbank. En als er iets verkeerd ging, had hij tijdens het spelen zelfs nog een handje vrij om de boosdoener(s) te waarschuwen. Onnavolgbaar soms, maar niet als dirigent.

Na 23 jaar nam hij met Pasen in 1990 afscheid. En, zoals hij daarbij zelf opmerkte, “heidens plezier” had hij al die jaren ervaren. Maar uiteindelijk werd twee keer per week op en neer naar Hilversum een te groot probleem. Het contact ging echter niet verloren. En af en toe wilde hij ook nog wel eens deze kant op komen en dan een “stukkie” naspelen op “zijn” orgel. Want het idee om (in 1981/1982) het Pels-orgel op te knappen en uit te breiden kwam bij hem vandaan. Het opnemen van een LP met een mix van koorwerk en orgelspel in 1984 volgde. Deze kreeg de titel Media Vita (midden in het leven). De kerk leek wel een opnamestudio en parochiaan Jules Kirch ontwierp een mooie platenhoes. Onder dezelfde titel verscheen in 1985 een omvangrijke door hem gecomponeerde orgelsymfonie. Daarin toonzette hij de levenscycli. Dus van de wieg tot het graf... Deze symfonie beleefde zijn première in de kathedrale Sint-Bavo in Haarlem. Op hetzelfde Willibrordorgel dat hij jaren eerder in Amsterdam van de sloop had gered.

Tallose anekdotes resten ons nu. Over zijn sollicitatie en zijn ontgroening (met een poging om er iets nóg leukers van te maken). Ook over het stichten en ontwikkelen van een schildpaddenreservaat op Mallorca. Hij heeft veel moois voor elkaar gekregen. Voor dat alles is hij terecht veelvuldig onderscheiden. Gelukkig heeft hij nooit serieus werk gemaakt van zijn plannen om als schaakgrootmeester zijn brood te gaan verdienen. Op YouTube en de site www.thijskramer.info kunnen we nog lang nagenieten. En anders zijn er ook zijn cd's nog.

Als je weet dat hij in 2000 aan de Universiteit van Utrecht promoveerde op het proefschrift “Zahlenfiguren im Werk Johann Sebastian Bachs”, dan valt op dat Thijs 83 is geworden. Wat precies het omgekeerde is van zijn geboortjaar '38. Hij overleed op 14 december.

Het Sint-Petruskoor, maar feitelijk alle parochianen, zijn hem veel dank verschuldigd.

Ton van Schie, namens het Sint-Petruskoor